Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΝ Φ. ΚΕΝΝΕΝΤΥ

«Πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ ὁδηγήση εἰς νέαν ἐποχὴν»

ΑΦΗΓΗΜΑ ΓΡΑΦΟΜΕΝΟΝ ΕΙΔΙΚΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

98ον

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΕΡΟΣ

του λόγου τοῦ προέδρου Κέννεντ- ου ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν:

«Ἀμερικαὶ ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς διεθνεῖς προσπαθείας μας ἀναμετροῦνται εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀτμοσφαίρας. Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι ὁ παγκόσμιος μετεωρολογικὸς ὀργανισμὸς ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικὸς εἰς τὸν τομέα αὐτόν. Ἐπεξεργάζεται ἤδη τὴν δημιουργίαν ἑνὸς μετεωρολογικοῦ συστήματος εἰς παγκόσμιον κλίμακα εἰς τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου δύνανται νὰ συμβάλουν.α Τοιούτου εἴδους ἀπὸ κοινοῦ ἀναλαμβανόμεναι προσπάθειαι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτελέσουν, κατὰ τὰς ἐπερχομένας δεκαετίας, ἱστορικοὺς σταθμοὺς διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

»Τέταρτον, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναφέρω ἕνα πρόβλημα τὸ ὁποῖον γνωρίζω ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἔχη ἀντιμετωπισθῆ πολλοὺς ἐξ ὑμῶν. Ἐὰν κατὰ νοῦν τὴν εὐθύνην ὅλων ἡμῶν ὅπως ἐξασφαλίσωμεν τὸν ἔλεγχον τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἐπιστημονικοῦ πειραματισμοῦ μας. Διότι κατὰ τὴν ἔρευναν τοῦ κόσμου μας περιβάλλοντος, ἡ ἐπιστήμη συγχρόνως τὸ μεταβάλλει, αἱ δὲ ἐπερχόμεναι μεταβολαὶ δυνατὸν νὰ ἔχουν ἀνυπολογίστους συνεπείας τόσον διὰ τὸν κακὸν ὅσον καὶ διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τὸ παρελθόν, τὸ πρόβλημα ποὺ ἀπηγόρευσε τὸν ἄνθρωπον ὑπῆρξεν ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἐξ ἀμελείας καταστροφῆς τῶν φυσικῶν πλουτοπαραγωγικῶν. Ἀλλά, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν, ἡ ἐπιστήμη ἔχει σήμερον τὴν δυνατότητα νὰ ἀναλάβη ἐκ προμέτρων τὴν διεξαγωγὴν πειραμάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο ἀμετάκλητος νὰ μεταβάλουν τὸ βιολογικὸν καὶ φυσικὸν περιβάλλον μας εἰς ὁλόκληρον τὴν ὑδρόγειον.

»Τὸ πρόβλημα εἶναι περίπλοκον διότι εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζη τις ἐκ τῶν προτέρων ἐὰν τὸ σύνολον τῶν ἀποτελεσμάτων ἑνὸς ὡρισμένου πειράματος θὰ ἀποβαίνε, τελικῶς, ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν ὁ κόσμος ἔχει ἱκανοποιηθῆ. Ἡ ρύπανσις τῆς ἀτμοσφαίρας μὲ ραδιενέργειαν συνεπάγεται πιθανῶς σοβαροὺς κινδύνους, ἀποκαλεῖ δὲ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν τὸ γεγονὸς ὅτι περισσότερα τῶν 100 ἐθνῶν ἀπεφάσισαν νὰ θέσουν ἐκτὸς νόμου τὰς πυρηνικὰς δοκιμὰς ἐντὸς στοιχείων τῶν ὁποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν θὰ ἠπείλουν ἀμέσως τὴν ἀνθρωπότητα. Εἰς ἄλλους τομεῖς ἡ βεβαιότης μας εἶναι πολὺ μικροτέρα. Ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὸν τομέα τῆς ἀποβολῆς τῶν μετεωρολογικῶν δορυφόρων θὰ πρέπει νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦτου ἀναλάβωμεν οἱανδήποτε προσπάθειαν πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν.

»Ἡ κυβέρνησις ἔχει σαφῶς τὴν εὐθύνην ὅπως ἐκτιμᾷ τὴν σημασίαν πειραμάτων μεγάλης κλίμακος πρὸς διεύρυνσιν τῶν γνώσεων ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐθνικῆς ἀκεραιότητος, ἔναντι τῆς πιθανότητος ὅπως τὰ ἐν λόγῳ πειράματα προκαλέσουν ἀντίθετα ἢ καὶ καταστρεπτικὰ ἀκόμη ἀποτελέσματα. Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ὀφείλει νὰ βοηθῆ τὴν κυβέρνησιν εἰς τὴν λῆψιν ὀρθῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ τὰς καθιστᾷ ἀντιληπτὰς εἰς τὸ εὐρὺ κοινόν.

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος, ἔχομεν καθιερώσει τρόπους ἐνεργείας ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς κυβερνήσεως τῇ βοηθείᾳ τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὴ ἡ κατόπιν ἐρεύνης ἑκ μέρους ἐμπειρογνωμόνων πρόβλεψις τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους δυνατὸν νὰ συνεπάγεται ἡ ἀνάληψις μιᾶς σειρᾶς πειραμάτων. Θὰ καταβάλωμεν δὲ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως δώσωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτρέψουν μίαν πλήρη ἐξέτασιν καὶ συζήτησιν τῶν προτεινομένων πειραμάτων ἀπὸ μέρους τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου προτοῦ ληφθῆ ἐπισήμως ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν ἐκτέλεσίν των.

»Ἐὰν ἡ ἐπιστήμη πρόκειται νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τοὺς τέσσαρας τομεῖς τοὺς ὁποίους ἀνέφερον, ἐὰν πρόκειται νὰ συνεχίση αὐξάνουσα τὴν ἀποτελεσματικότητα καὶ τὴν παραγωγικότητά της, ἡ κοινωνία μας θὰ πρέπει νὰ ἐφοδιάση τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον μὲ τὰ ἀπαραίτητα μέσα διὰ τὴν συντήρησίν του. Αἱ ἀνάγκαι, ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὸν στρατιωτικὸν τομέα ὡς καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦ Διαστήματος, δὲν προσφέρουν ἔδαφος δράσεως εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Τζόζεφ Χένρυ εἶχεν ὀνομάσει «ἀφηρημένην ἐπιστήμην». Παρὰ τὸ ὅτι τοιούτου εἴδους θεμελιώδη ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητα διὰ τὸ μέλλον τῆς τεχνολογίας εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν διοικητικὴν μηχανήν, συνήθως ταῦτα εἶναι πολὺ δυσκολώτερον κατανοητὰ ἀπὸ τὴν ἐφηρμοσμένην ἐπιστήμην· ὡς συνέπεια δὲ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, τὰ πρῶτα καθίστανται δυσκολώτερον δικαιολογήσιμα.

»Διὰ νὰ ἐκτιμηθῆ περισσότερον ἡ βασικὴ ἔρευνα, θὰ πρέπει νὰ κατανοηθῆ καλύτερον. Σᾶς ζητῶ νὰ μελετήσητε τὸ πρόβλημα τοῦτο καθὼς καὶ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων, κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη, θὰ δυνηθῆ ἡ κοινωνία μας νὰ ἐξακολουθήση παρέχουσα τὴν συμπαράστασίν της πρὸς τὴν θεμελιώδη ἔρευναν εἰς τὰς ἰατροβιολογικάς, φυσικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπιστήμας, τὰς φυσικὰς πλουτοπαραγωγικὰς πηγάς, τὴν γεωργίαν, τὴν προστασίαν ἐκ τῆς μολύνσεως καὶ τῆς διαβρώσεως τοῦ ἐδάφους. Ἀπὸ κοινοῦ, ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, ἡ κυβέρνησις, ἡ βιομηχανία καὶ ἡ παιδεία πρέπει νὰ ἐξεύρουν τὸν τρόπον νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ μέσα ἐνισχύσεως καὶ δραστηριοποιήσεως τῆς Ἀμερικανικῆς ἐπιστήμης.

»Δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου μὲ ἀπαισιόδοξον τόνον. Διότι ἡ ἐποχή μας, εἶναι ἐποχὴ ἐπιστημονικῶν κατακτήσεων καὶ ἐπιστημονικῶν θριάμβων. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις δὲν ἀποτελεῖ ἕνα τέλειον δῶρον· ὅτι παρέχει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν δυνατότητα ὄχι μόνον νὰ δημιουργῆ ἀλλὰ καὶ νὰ καταστρέφη, ἐν τούτοις ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις ἔχει ἐξασφαλίσει διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἕνα μέγα κίνητρον καὶ τὴν ἔχει ὑποβάλει εἰς μίαν ὑπέροχον δοκιμασίαν. Ἐὰν τόσον τὸ κίνητρον ὅσον καὶ ἡ δοκιμασία ὑπερβαίνουν τὰς δυνατότητας τῆς ἀνθρωπότητος, τότε εἴμεθα ὅλοι καταδικασμένοι. Ἀλλ' ἡ πίστις μου εἶναι σαφὴς καὶ πλήρης. Πιστεύω ὅτι ἡ δύναμις τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ὑπευθυνότης τῆς ἐπιστήμης ἔχουν προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μίαν νέαν εὐκαιρίαν ὄχι μόνον πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς πειθαρχίας· ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν γνώσεων ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀνθρωπίνου θάρρους καὶ τῆς θελήσεως.

»Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ προχωρήσωμεν ψηλαφητὰ εἰς τὴν προσπάθειάν μας ὅπως ἀναλάβωμεν τὴν λύσιν προβλημάτων ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἡ φρόνησις εἶναι ὁ καρπὸς τῆς πείρας. Ἀφ' ὅτου ἀνεκάλυψε τὴν δύναμιν ἡ ὁποία περικλείεται εἰς ἓν ἄτομον ὕλης, ὁ ἄνθρωπος ἐπραγματοποίησε βραδεῖαν ἀλλὰ σημαντικὴν πρόοδον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς χαλιναγωγήσεως τῆς δυνάμεως αὐτῆς. Ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἴσως νὰ ἀποτελέση τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνῶ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς χαλιναγωγήσεως τῶν καταστρεπτικῶν δυνατοτήτων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, βαδίζομεν πρὸς μίαν νέαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιστήμη νὰ δυνηθῆ νὰ ἐκπληρώση τὴν δημιουργικὴν της πραγματικότητα τὴν πλέον εὐτυχῆ κοινωνίαν τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος».

⁂

Αὐτὸ ἦτο τὸ τέλος τοῦ ἱστορικοῦ λόγου. Αὐτὴ ἦτο ἡ μεγάλη κληρονομία τοῦ προέδρου τῆς Εἰρήνης. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἱερὰ παρακαταθήκη του πρὸς τοὺς λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἔφυγε ἀπὸ τὴν ζωήν, ἐνῶ τόσο συναρπαστικὸ ὅραμα ἔβλεπε γιὰ τὸν κόσμο τοῦ μέλλοντος, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐπιστήμης...

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια

Αἱ βιβλιοθῆκαι τῆς ἑταιρίας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν

«Ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιβιώσωμεν ἐντὸς τῆς ΕΟΚ, πρωταρχικὸν ζήτημά μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ Παιδεία. Ἐὰν μεταβληθῶμεν εἰς Ἔθνος πεπαιδευμένον, τότε, εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ διαβιβάσωμεν πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν πνευματικὴν Πανευρώπην». Αὐτὸ ἀποτελεῖ πίστιν τῆς Ἑταιρίας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν καὶ ὅλαι αἱ ἐνέργειαι καὶ ἐκδηλώσεις της ὑπηρετοῦν αὐτὴν τὴν πίστιν. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ Ἑταιρία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν ἐδημιούργησεν ἐκστρατείαν ὁλοκλήρον, διὰ νὰ βοηθήση εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς λοιπῆς ἐκτὸς τῶν ἀστικῶν κέντρων, χώρας, ἱδρύουσα σειρὰν βιβλιοθηκῶν. Οὕτω, σήμερον δι' ἐνισχύσεως τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν καὶ φίλων αὐτῆς, λειτουργοῦν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα 36 βιβλιοθῆκαι. Ἐκ τούτων, αἱ 29 λειτουργοῦν εἰς ἰσαρίθμους κοινότητας, ἀπὸ τοῦ Ἐπταλόφου τῆς περιοχῆς Κιλκίς, μέχρι τοῦ Μαραθοκάμπου Σάμου. Σημειοῦται ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν ἐνισχυθεισῶν βιβλιοθηκῶν εὑρίσκεται εἰς τὰς κοινότητας Σάμου. Τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἑταιρίας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν λειτουργοῦν ἐπίσης καὶ 7 βιβλιοθῆκαι συλλόγων, φοιτητικῶν ἑνώσεων, ἀθλητικῶν σωματείων κλπ.

Ἡ Ἑταιρία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν πιστεύει ὅτι συντόμως καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν φίλων της κυρίως, θὰ δυνηθῆ νὰ ἱδρύση καὶ νὰ ἐνισχύση νέαν σειρὰν βιβλιοθηκῶν, ἰδίως εἰς τὰς ἀκριτικὰς περιοχάς.

ΔΙΑΚΙΔΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Σήμερον καὶ ὥραν 11 π.μ. θὰ ὁμιλήσουν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Σχολῆς οἱ κ.κ. Δ. Λαζογιῶργος καὶ Ἐμμ. Φαϊλτάϊτς μὲ θέμα: «ὀφρυοσμός» (ἔτος Π ερ. Γιαννοπούλου) τοῦ μεγάλου συμπολίτου μας ἰδεολόγου.

Ὥρα 8. μ.μ. ὁ κ. Ἰωάν. Τσαντσαρωνάκης, καθηγητὴς λογοτέχνης μὲ θέμα: «Ἡ Κρήτη εἰς τοὺς ἐθνικοὺς μας ἀγῶνας». Εἴσοδος ἐλευθέρα.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τοῦ αἰδεσ. κ. ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

"Ἐστι δίκης ὀφθαλμός...

Φίλοι ἀναγνῶσται, θὰ παρακαλέσω ὅλους σας νὰ προσέξετε ἰδιαιτέρως τὸν σημερινὸν Ἀπόστολο καὶ μάλιστα τὴ φράση: «πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε ἔνδικον μισθαπόδοσιν». Δὲν εἶναι βέβαια δύσκολη γιὰ νὰ τὴν ἐννοήση κανείς. Ἔχει ὅμως μεγάλη σημασία διότι ἀποτελεῖ βαρυσήμαντη διαπίστωση ποὺ ἀφορᾶ ὅλους μας καὶ μάλιστα ἐμᾶς τοὺς χριστιανούς. Λέγει: «Κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, δεν μένει ἀτιμώρητη. Ἀργὰ ἢ γρηγορα ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ τιμωρεῖται ὁ παραβάτης καὶ πληρώνεται δίκαια καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ καὶ τὴ βαούτητα τῆς παραβάσεώς του». Μεγάλη ἀλήθεια αὐτή. Ὄχι μόνον διότι τὴν ἀναφέρει ἕνας Ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ἦταν θεοκίνητος καὶ θεοφώτιστος, ἀλλὰ καὶ διότι τὴν ἀλήθεια αὐτή, τὴν διαβεβαιώνει ἡ ἱστορία καὶ τὴν διαπιστώνουν τὰ πράγματα στὴν καθημερινὴ ζωή, στὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Ὁ μέμας Ἄγγλος ἱστορικὸς Γουὲλς, γράφει σχετικῶς: «Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὴν ἀσχὴ τῆς ἐμφανίσεώς του στὴ Γῆ, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μικρὲς ἢ μεγάλες παραβάσεις, μὲ τιμωρίες ἀνάλογες». Καὶ ὁ λαὸς μὲ τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο γνωμικό: «ὅπως στρώνεις θὰ κοιμηθῆς», τὸ ἴδιο πράγμα λέγει. Πράγματι λὲς καὶ κάποιο μάτι ἀόρατο καὶ παγκόσμιο, παρακολουθεῖ ἄγρυπνο τὰ ἔργα καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ πληρώνει ἀνάλογα. Τίποτε δὲν τοῦ ξεφεύγει, ἀκόμη καὶ στὶς περιπτώσεις ἐκεῖνες ποὺ ἐμεῖς δὲν τὶς βλέπουμε καὶ σκανδαλιζόμεστε πολλὲς φορὲς λέγοντας: «μὰ γιατὶ ὁ ἄλφα καὶ ὁ βῆτα ποὺ εἶναι ἀσεβὴς καὶ ἄδικος καὶ πονηρὸς, νὰ προοδεύη καὶ νὰ καλοπερνάη; Γιατί;» «Ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾶ», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι πρόγονοί μας καὶ ἐπίστευαν ὅτι ὑπάρχει ἰδιαίτερη Θεὰ ποὺ τὴν ἔλεγαν «Νέμεσι», καὶ εἶχε σὰν ἔργο νὰ παρακολουθῆ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, νὰ τὰ κρίνη σύμφωνα μὲ τὸν ἠθικὸ νόμο καὶ νὰ τὰ πληρώνη ἀνάλογα.

Ἀλλὰ ἂν τέτοια πράγματα ἐπίστευαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ παρόμοια ἐπίστευον ὅλοι οἱ λαοί, ποὺ ἦσαν ἀδιαφώτιστοι καὶ ἐζοῦσαν στὴν πλάνη καὶ στὸ σκοτάδι, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ ξέρουμε καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅτι ὁ Μεγάλος Θεός, δὲν εἶναι μόνον Πατέρας γεμάτος ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία. Εἶναι ἐπίσης καὶ Θεός, δίκαιος, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τοῦ αἰωνίου ἠθικοῦ νόμου, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς κρίνη καὶ θὰ μᾶς δικάση. Γι' αὐτὸ μᾶς ἐδημιούργησε ὄντα ἐλεύθερα καὶ δι' αὐτὸ μᾶς ἀπεκάλυψε τὸν ἅγιο Νόμο Του. Κανένας δὲν θὰ μπορέση ν' ἀνοίξη τὸ στόμα γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ, ἐκτὸς τῶν διανοητικῶς καθυστερημένων καὶ τῶν ἠλιθίων, ἢ ἐκείνων ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὸν Νόμον Του. Ἐμεῖς ὅμως οἱ χριστιανοὶ τί ἡμποροῦμε νὰ εἰποῦμε; Ζοῦμε, καὶ μάλιστα σήμερα, μέσα στὸ φῶς, μέσα στὴν ἀλήθεια, μέσα στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Καὶ πρὸ παντὸς γιὰ μᾶς ἔχουν δοθῆ χαρίσματα ὕψιστα: μᾶς παρέχεται ἡ λύτρωση καὶ μᾶς ἐξασφαλίζεται ὁ οὐρανός, ἀρκεῖ βέβαια νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε τὶς σωτήριες ἐντολὲς Του.

Καὶ ὅμως· πόσον ἄθλιοι καὶ ἐλεεινοί, εἴμαστε, φίλοι ἀναγνῶσται.

Καὶ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ παραβλέπουμε, καὶ τὶς ἐντολὲς Του καταπολεμοῦμε καὶ τὴ σωτηρία μας παρασιμεύουμε κατὰ τρόπον ἀσυγχώρητον καὶ τὴν αἰωνία μακαριότητα ἀρνούμεθα. Καὶ ἀντιστρόφως, βαδίζουμε ὅλο στραβὰ καὶ ἀνάποδα, χειρότερα ἀπὸ τοὺς τυφλοὺς καὶ τοὺς ἄφρονας. Ὅλη ἡ ζωή μας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἀλυσίδα πτώσεων καὶ παραβάσεων. Νὰ ἀραδιάσουμε γεγονότα καὶ περιστατικά; Μὰ εἶναι περιττόν. Εἶναι δυστυχῶς τόσα πολλὰ καὶ συνήθη. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται νὰ τονίσουμε εἶναι τοῦτο: Ὅτι οἱ παραβάσεις μας αὐτές καὶ οἱ ἀνυπάκοές μας πρὸς τὸν Θεὸν πληρώνονται καὶ θὰ πληρωθοῦν εἰς τὸ ἀκέραιον κατὰ τὴν τελικήν κρίσιν. Καὶ αὐτὸ μᾶς λέγουν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνη κυρίως γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς ποὺ μᾶς ἔχει δοθῆ τόση χάρις καί εὐλογία. Καὶ εἶναι ἐπόμενον αὐτό, διότι, ἀφοῦ «πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθοδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξώμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;».

Ἔτσι τελειώνει ὁ θεῖος ἀπόστολος στὸ σημερινό ἀνάγνωσμα. Καὶ εἶναι αὐτὸ ἐπιχείρημα ἁπλὸ καὶ ἀποστομωτικό. Ἂς προσέξωμεν λοιπὸν καὶ ἄς συμμορφωθοῦμε...

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Εἰς μνήμην Μαρίκας Β. Μαραγκοπούλου τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς Α. Ε. «Β. Μαραγκόπουλος» ἐν Πάτραις καὶ ἐν Ἀθήναις κατέθεσεν δρ. 10.000 ὡς ἑξῆς: Ὑπὲρ Πτωχοκομείου Πατρῶν δραχ. 2.000, ὑπὲρ τῆς Ἑταιρίας Ἀντιλήψεως Τυφλῶν Πελοποννήσου δρ. 2.000, ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Στέγης δραχ. 2.000, ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ δρχ. 2.000, ὑπὲρ τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου δραχ. 2.000.

Αἱ οἰκογένειαι Ἀγγέλου καὶ Ἰωάννου Μπουκουβάλα κατέθεσαν εἰς τὸν Α΄ κύκλον τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτὸς δραχ. 500 εἰς μνήμην Μαρίας Βασ. Μαραγκοπούλου.

Εἰς μνήμην Θέκλας Λαγγούση κατέθεσαν: Ἡ οἰκογένεια Χ. Καρβελᾶ — Λαγγούση ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων δραχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἁγίου Διονυσίου δραχ. 200 καὶ ὑπὲρ τοῦ Πτωχοκομείου δραχ. 100.

Ἡ οἰκογένεια Στ. Παπαθανασοπούλου ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ δραχ. 200, ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων δραχ. 100 καὶ ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου Ζωοδόχος Πηγὴ δραχ. 200.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σπύρου Τραχάνη κατέθεσαν δραχ. 100 εἰς μνήμην Ἀγγέλου Μαρμαρίδη ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

96ον

Ξέρει, καταλαβαίνει ἀπὸ τώρα, διαισθάνεται τὴν τύχη της καὶ περιμένει...

Δὲν τὴν νοιάζει τόσο γι' αὐτή, ὅσο γιὰ τὰ παιδιά της ποὺ τὰ βλέπει τρέμοντας νὰ μὴ ξέφουν τί νὰ κάνουν.

Ἡ ὥρα περνᾶ! Ἡ φωτιὰ φουντώνει καὶ ὁλοένα πλησιάζει, ἔχει φτάσει δίπλα τους, σὲ λίγο θὰ εἶναι κοντά τους.

Κὰ ὁ ἄτυχος πατέρας κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς φωτιᾶς ἀποφασίζει νὰ φύγη.

Πέρνει μὲ βία ὅ,τι πολύτιμο μπορεῖ νὰ μπῆ στὶς τσέπες του καὶ σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα τὰ παιδιά του.

Ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων τὰ δάκρυα τρέχουνε ἀσυγκράτητα, δάκρυα πικρά, ποὺ καίνε ἀντίς νὰ δροσίζουν τὰ φλεγόμενα ἀπὸ τὸ πυρετὸ πρόσωπα.

Τὰ παιδιά μὲ σπαρακτικὲς στριγγλιὲς ὁρμοῦνε στὴ γιαγιά τους νὰ τὴν φιλήσουν καὶ νὰ τὴν σφίξουν κοντά τους γιὰ τελευταία φορά.

Ἐκείνη μὲ ἀπέραντη θλίψη ζωγραφισμένη στὰ θολωμένα μάτια της κλαίει δουβά, σπαρα κτικὰ καὶ φιλεῖ τοὺς μικρούς βλαστοὺς της στὰ μάγουλα, στὸ μέτωπο, στὰ μάτια ὁλοῦθε.

Ὁ γυιός της τὴν ζυγώνει κοντά τους κ' ἡ νύφη της.

Σκύβουν κ' οἱ δυό τους καὶ γονατίζοντας ἐμπρός της πνίγουν τοὺς λυγμοὺς των μέσα στὰ σκεπάσματα τοῦ κρεββατιοῦ.

Εἶναι τόσο μεγάλος ὁ πόνος των, τόσο ἀπέραντος, ποὺ ὁ καϋμός των πνίγει τὰ λόγια των πρὶν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα των.

Τὴ μεγάλη αὐτὴ στιγμὴ ποὺ διαισθάνονται ὁ καθένας χωριστὰ νὰ ἀνεμίζη γύρω του ἡ φοβερότερη συμφορά, τὰ λόγια τους κόβονται στὸ λαρύγγι.

Μὲ νεύματα, μὲ ματιὲς πλημμυρισμένες ἀπὸ πόνο καταλαβαίνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

— Παιδί μου!

Ἀφίνει μιὰ γοερὴ φωνή, ἡ γρηά παράλυτη.

— Μάννα μου, ὀλολύζει ὁ ἄνδρας μὲ ἀπόγνωσι καὶ τὴ σφίγγει μὲ ἀπελπισία στὴν ἀγκαλιά του.

— Τὴν εὐχή μου παιδί μου! τὴν εὐχή μου! ψιθυρίζει ἡ γρηά

Φύγετε ἐσεῖς! ἐσεῖς νὰ σωθῆτε!...

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὥρα γιὰ λόγια.

Ἡ φωτιὰ πλησιάζει, σὲ λίγο τὸ σπίτι θὰ ἀρχίση νὰ καίγεται.

Καὶ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς προστάτης μιᾶς ὁλόκληρης οἰκογένειας σφίγγει γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι τῆς μάννας του ποὺ ἀλλοίμονο, θέλει μὰ δὲν μπορεῖ νὰ σώση καὶ φεύγει ἐμπρός αὐτός, πίσω ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του.

Μέσα στὴν ἔρημη κάμαρα ἀκούγεται τώρα ἕνα ἀσθενικὸ ἀναφυλλητὸ ποὺ σβύνει μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους.

Τὸ γεροντικὸ τὸ πολυθασανισμένο κορμὶ τῆς γιαγιᾶς ἀνατριχιάζεται ἀπὸ σπασμωδικοὺς λυγμούς.

Μάνη, ἐγκαταλελειμένη, προσμένοντας ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὸ θάνατο προσπαθεῖ νὰ παρηγορηθῆ μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὰ παιδιά της σώθηκανε.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνας σταυρωμένος πλάϊ στὶς ἄλλες εἰκόνες κυττάζει θυμωμένος καὶ μελαγχολικὰ τὴν τραγωδία τῆς γρηᾶς.

Τὸ καντήλι ποὺ φέγγει ἀκόμα ἐμπρός του εἶναι μιὰ παρηγοριὰ ἴσως ἡ τελευταία γιὰ τὴν ἄμοιρη γρηοῦλα.

Μέσα στὰ δόντια της ψιθυρίζει μιὰ προσευχὴ καὶ μὲ συντριβὴ ἀτενίζει τὸ πονεμένο πρόσωπο τοῦ Σταυρωμένου.

—Χριστέ μου σῶστε τους! εἶναι ὅ,τι ζητάει ἀπ' τὸ Θεὸ τῆς στὶς τελευταῖες τῆς ὧρες.

Αἴφνης ἀθόρυβα ἀνοίγει ἡ πόρτα.

Μιὰ σκιὰ διαγράφεται στὸ ἄνοιγμά της.

Εἶναι ἕνας τσέτης!

Σφίγγει στὸ χέρι του τὸ σπαθί του καὶ προχωρεῖ διστακτικὰ στὴν ἀρχή.

Ἡ γιαγιὰ δὲν τὸν ἀντιλαμβάνεται.

Μὲ προσηλωμένη τὴ ματιά της στὸ εἰκονοστάσι ἀφίνει τὴ φανταισία της νὰ ἀκολουθῆ νοερὰ τὰ παιδιά της.

Μιὰ στιγμὴ γυρίζει καὶ τότε μόνον ἀντικρύζοντας ἕνα ἄγριο μάτι ποὺ πετᾶ λάμψεις νοιώθει πὼς ἦρθε ἡ τελευταία της στιγμή.

Κλείνει τὰ μάτια της μὲ θυσία ἡ ὑποταγὴ καὶ περιμένει.

Ὁ φονιὰς προχωρεῖ, βλέπει τὴ γρηᾶ πάνω στὸ κρεββάτι καὶ ἕνας καγχασμὸς φρικτὸς ποὺ γεμίζει τὴν κάμ